

— ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ —

Ένα παράδειγμα άφιλοκερδίας.

Ο γιατρός Ρού, που διευθύνει σήμερα στο Παρίσι το Ίνστιτούτο των Παιστών και θεωρείται ως ένας αντίδοτος διάδοχος του μεγάλου Παστέρ, εινε τόσο φιλοκερδής, ώστε όχι μόνον δεν δέχεται ποτέ καμιά πληρωμή από τους άσθενείς του, αλλά και αυτόν τον ελάχιστο μισθό τον όποιον παίρνει από το Ίνστιτούτο, τον διαθέτει όλο κάθε χρόνο για άγορά έπιστημονικών έργαλειών.

Δέν θέλει δε ούτε καν ν' άκοούρη να του όμιλούν για χρήματα.

Διηγούνται μάλιστα, πως τελευταία ένας από τους βοηθούς του, του άνήγγειλε ένα πρωτ'όπως άπεφάσισε να φύγη για την Αμερική.

— Μπα και πώς αυτό; ρώτησε ο σοφός καθηγητής... Τι θα πάτε να κέρμετε εκεί;

Ο βοηθός τ'ν άρχισε τότε να του κάνη λόγο περι καλύτερης ζωής, άνέσεως, περιουσίας κ.τ.λ. Ο γιατρός Ρού έγινε κατακόκκινος από το θυμό του:

— Τι; Πώς; Για χρήματα; Όποτε φεύγετε άπ' έδώ για να κερδίσετε χρήματα;... Αλοχος!

— Μά γιατί, μαίτη; έτόλμωσε να τον ρωτήσει ο βοηθός του.. Δέν πρέπει να φροντίζουμε κι' έμεις περι της καλύτερεσσεως της ζωής μας;...

— Όχι! Γοτέ! άπάντησε ο σοφός έπιστήμων. Το χρήμα και η άνεσις εινε έχθρος της έπιστήμης.

*** Η χωρική και ο παπάς

Σε κάποια χωρική που έπρόκειτο να παντρευτεί σε λίγες ήμέρες, ο παπάς του χωριού, της έλεγε διάφορες συμβουλές σχετικές με το γάμο της:

— Κόρη μου, η γυναίκα πρέπει ν' άκολουθει παντού τον άνδρα της.

— Αυτό, παπά μου, να με συχωράς.. αλλά δεν μπορώ να το κάνω, άπάντησε η χωρική.

— Γιατί; ρώτησε ο παπάς.

— Γιατί, ο άνδρας μου εινε... άεροπόρος!

Στο Φρενοκομείο

Ένας έπισκέπτης προς τον διευθυντήν:

— Λένε πως καμιά φορά συμβαίνει να κλείνουν έδώ μέσα και μερικούς ανθρώπους οι όποιοι δεν εινε τρελλοί...

— Ναί' άλλ' αυτό δεν έχει σημασία γιατί μετά μιá εβδομάδα τρελλαίνονται κι' αυτοί!...

*** Το γεύμα του Συναγματάρχου

Ένας συνταγματάρχης, προβίβασθεις σε ύποστράτιγο, παρέθεσε σε όλο το σύνταγμα του μεγαλοπρεπές γεύμα.

Πριν άρχίσουν να τρώνε ο συνταγματάρχης σηκώθηκε και ειπε στους στρατιώτες του:

— Έυφρός παιδιά, έπιθεθείτε κατά του γεύματος αυτού, ως να έπρόκειτο περι έχθρου...

Στα έπιδόρπια τα μάτια του συνταγματάρχου πέφτισε έπάνω ο' ένα ύπαξιωματικό ο όποιος έβαζε κατά μέρος μερικές μπουκάλες κρασί:

— Τι κάνεις εκεί εσύ; τον έρωτάει γεμάτος θυμό ο συνταγματάρχης.

— Υπακούω στις διαταγές σας, στρατηγέ μου!

— Πώς;

— Μάλιστα. Δέν μās είπατε να έπιθεθούμε στο γεύμα ως να έπρόκειτο περι του έχθρου;... Αι.. λοιπόν! στον πόλεμο όσους έχθρους δεν σκοτώνουμε, τους αιχμαλωτίζουμε!

Ο συνταγματάρχης έγέλασε με την καρδιά του.

*** Το τάβλι του Λουδοβίκου ΙΔ'

Κάποτε ο Λουδοβίκος ΧΙV έπαιζε τάβλι με έναν από τους εδπατριδάς, γύρω τους δε οι διάφοροι άδελφικοί παρακολουθούσαν με προσοχή το παιγνίδι.

Κάποιο παίξιμο του Βασιλέως θεωρήθηκε λανθασμένο και ο συμμαχικός έξπτοςος να το άνακλήσει ο Μεγαλειότατος.

— Το παίξιμο εινε διαφορετικό, ειπε ο Βασιλεύς, όχι όμως και λανθασμένο.

Οι άδελφοί σιωπούσαν φοβούμενοι μήπως ύποσρασειήσουν τον βασιλέα αν πουν την άλήθεια ποδιαν εις βάρος του. Τότε ο βασιλεύς έγύρτισε προς τον δούκα Γκραμμόν που στεκόταν παρέκει χωρίς να επέμβη στην διαφορά των παικτών.

— Γκραμμόν, κρίνε μου εσύ! του ειπε.

— Μεγαλειότατε, έχδοσατε, άπάντησε ο δούξ.

— Πώς λες ότι έχασα άφσφ δεν γνωρίζεις καν την διαφορά μας;

— Εινε περιτόν, άπάντησε ο Γκραμμόν δείχνοντας τους αδελφούς. Αν το πράγμα ήταν πράγματι διαφορετικό έδως είπατε οι κύριοι αυτοί δεν θα σιωπούσαν αλλά θα έφώναζαν ότι έκερδίσατε.

— Πολύ όρθά, ειπε ο βασιλεύς. Και έπλήρωσε.

ΤΑ ΘΗΡΙΑ ΚΑΙ ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΟΙ ΣΥΝΗΘΕΙΕΣ ΤΩΝ ΛΥΚΩΝ

Οι λύκοι και το φεγγάρι.— Πώς ξεμπερδεύουν τ' άλογα. Πώς διαισθάνονται τον κίνδυνο. Η πικρία των. Η αίμοβερια και αίμοποσία των. Λύκοι και τσοπάνηδες. Τα λυκόπουλα. Τ' άρνίσια μυαλά...

Πολύ-πολύ παράξενες συνήθειες έχουν οι λύκοι... Όταν το γιομάτο φεγγάρι χύνει το άναλυτό άσμη του, έπηρεάζονται και αυτοί, όπως και οι άνθρωποι, από το φως του, μαζεύονται σε μιá λάκα και ουρλιάζουν άπαισα όλοι μαζί, σαν να μπήκαν όλα τα δαιμόνια της κολάσεως μέσα των!

Έξ άλλου εινε περιέργος ο τρόπος που μεταχειρίζονται οι λύκοι για να ξεμπερδεύουν τα μεγάλα ζώα, προπάντων τα άλογα, τα όποια σ' άνοιχτή πάλη θα μπορούσαν να τους ξεκάνουν με τις κλωτσιές.

Γνωρίζουν οι λύκοι ότι το άλογο έχει μεγάλη περιεργεια. Σαπλώνονται λοιπόν στο πέρασμά του και προσποιούνται το νεκρό.

Όταν το άλογο σιμάσει και χαμηλώσει τη μούρη του να τους μωριστή, το άρπάζουν άξαφνα από τη μούρη και έτσι, καθώς εινε τρομαγμένο το καβαλικεύουν στο σβέρο, του άνοιγουν άψε-σβύσε τις φλέβες του λαιμού και του ρουφάνε άπληστα το αίμα!...

Την ικανότητα που έχουν οι λύκοι να διαισθάνονται τους κινδύνους εινε καταπληκτική.

Οι λύκοι του Βορρά, κατά τον δόκτορα Raie, όταν πρόκειται να περάσουν παγομένο ποτάμι καταλαβαίνουν τα μέρη όπου ο πάγος δεν εινε άρκετά στερεός και αραιώνονται για να μη σπάση ο πάγος. Έτσι περνούν ένας ένας χωρίς κίνδυνο.

Την ιδιοφυτία αυτή έχουν κληρονομήσει και οι λυκόσκυλοι των Έσκιμώων, οι όποιοι χρησιμοποιούνται να σύρουν έλκυστρα άπάνω στον πάγο.

Έτσι οι Έσκιμώοι χάρις στο ένστικτο των σκύλων των άποφεύγουν μεγάλους κινδύνους.

Όταν πρόκειται ο λύκος να γλυστορήσει σε καμιά στήνη, διαλέγει πάντα με σοφό ύπολογισμό το σημείο από το όποιο θα μπη ώστε ναχη πάντοτε κόνηρα τον άνεμο και τουτο για να παρασύρη ο άνερας μακριά την όμη του βγάσουν τα χνάτα του και το τομάρι του και να μη τον πέρνουν μυραδιά οι σκύλοι.

Όταν ο λύκος βρεθί άνάμεσα στο κοπάδι, κόβει και ρίχνει κάτω όσα μπορέσει πρόβατα. Το κάνει δε αυτό άπλωσ από αίμοβρο ευχαρίστηση για να χύση αίμα!

Έτέλος όταν φύγει μόνον ένα πρόβατο πέρνει μαζί του από τα πολλά πουχει πνίξει...

Εινε αξιοθαύμαστη η πονηρία, που μεταχειρίζονται οι λύκοι στην περιφέρεια, που έχουν τη φωλιά τους και ανατρέφουν τα μικρά τους.

Ποτέ δεν πειράζουν τα πρόβατα της περιφέρειας αυτής. Και πάντοτε πηγαίνουν πολύ μικρά και ζητούν την λείαν τους.

Γιατί ξερουν πολύ καλά, ότι αν ριχτούν στις στάνες εκεί γύρω, θαφερναν σε άνασπάτως τους τσοπαναρέους και θα τους άναγκίσουν να βγουν παγανιά και να τους καταδιώξουν.

Σε μιá τέτοια περιστασία τα μικρά τους θα διέτρεχαν μεγάλο κίνδυνο και τον κίνδυνο αυτό θέλουν ακριβώς ν' άποφύγουν...

Και οι τσοπαναρέοι όμως μεταχειρίζονται την ίδια πονηρία. Δέν έξολοθρεύουν ποτέ τις λυκοφωλιές της περιφέρειας των, όταν τις άνακαλύπτουν. Γνωρίζουν από την πείρα, ότι αυτές άποτελούν άσφάλεια για την περιοχή τους από τους λύκους.

Και έτσι τσοπαναρέοι και λύκοι κάνουν ένα είδος σιωπηρής άνακοχής μεταξύ των.

Περιέργων όμως... Όυτε τα τσοπανόσκυλα πειράζουν τα μικρά λυκόπουλα όταν τα άνακαλύπτουν. Έσως γιατί ειναι πολύ μικρά και τα περιφρονούν, έσως γιατί δεν τα ξεχωρίζουν από τα κουτάβια των σκύλων.

Δέν γελοούνται όμως οι τσοπάνηδες σαν τους σκύλους. Αυτό όταν άνακαλύθουν λυκοφωλιά δένουν τα λυκόπουλα από το πόδι και τα σκοτώνουν όταν μεγαλώσουν. Δέν τα πειράζουν όσο ειναι μικρά, γιατί οι λύκοι μη φοβούμενοι παιιά για τα λυκόπουλά τους άππεφταν στα γειτονικά μαντριά και θ' άφάνιζαν τα πρόβατα, πράγμα που δεν συμβαίνει, όπως λέμε παραπάνω, όσο διαρκεί η άνατροφή των μικρών των.

Κατά την όμολογία των τσοπαναρέων η λυκοφωλιές εινε πάντοτε στρωμένες με άρνίσια κρανιά! Και τουτο γιατί οι λύκοι τρέφουν τα μικρά τους με άρνίσια μυαλά και άποφεύγουν όσο μπορούν να τα βυζαίνουν.

Σπάζουν δηλαδή τα κεφάλια των άρνιων, τα βάζουν άνοιχτά προσα στα μικρά τους κι' αυτά πιπλίζουν με λαίμαργία το μυαλό.

Έτέλος όταν τ' άλογα θέλουν να προσφυλαχτούν από τους λύκους προτινουν σ' αυτούς τα νύτα των ετώνων των τα κεφάλια τους. Κατ' αυτόν τον τρόπον οι λύκοι δεν μπορούν ούτε να τα πλησιάσουν καν...

